

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph. D., v **právní věci žalobce: V.V., nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem, se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 20.7.2016, č.j. 53984/2016/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 30.5.2016, č.j. 28231-16/OD-Bim/1788-2016 a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“), čehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 11.2.2016, v 10:15 hod. na silnici č. I/35 v km 172,5, v katastru obce Opatovec, mimo obec Opatovec, za odpočívadlem Pařez, ve směru jízdy Litomyšl – Moravská Třebová, řídil vozidlo tovární značky Volkswagen, registrační značky XY, rychlostí 153 km/h (povolená rychlost 90 km/h), při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$, tedy byla jako nejnižší rychlost jízdy naměřena rychlost 148 km/h (povolená rychlost překročena o 58 km/h), přičemž rychlost byla naměřena certifikovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, výrobní číslo měřidla 14/0166, čímž

žalobce porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a proto mu byl podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích za použití § 11 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „*zákon o přestupcích*“) uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku, a to paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s.ř.s.*“), kterou odůvodnil následujícím způsobem.

Žalobce tvrdí nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, neboť rozhodnutí není řádně odůvodněno v tom smyslu, že žalovaný neshledal důvody pro zrušení či změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalobce tvrdí, že rozhodnutí je zatíženo vadami řízení, a tudíž trpí nezákonností, neboť žalovaný nepostupoval podle § 89 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) a nevytkl správnímu orgánu I. stupně vady řízení. Předně žalobce namítá vadu řízení spočívající v nedostatečně provedeném dokazování při ústním jednání, když dne 5.5.2016 bylo v 9,00 hod. zahájeno ústní jednání a podle protokolu z tohoto jednání není vůbec zřejmé, že bylo prováděno dokazování. Žalobce v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že za 15 minut, tj. od 9,00 do 9,15 hodin bylo sepsáno 1,5 strany formátu 4A protokolu a že žalobce měl údajně dostatečný čas na prostudování 20 stran správního spisu. Samotné seznámení se s podklady přitom nelze považovat za provedení důkazu ve smyslu ust. § 51 a násl. správního řádu. Žalobce tvrdí, že listiny při ústním jednání čteny nebyly, ani nebyl sdělen jejich obsah, jak to vyžaduje ust. § 53 odst. 6 správního řádu. Jediný důkaz, který byl při ústním jednání proveden, byl výslech svědka, a to policisty M.O., když žalobce namítá, že správní orgán I. stupně žalobce zkoušel ze znalostí zákona o silničním provozu.

Žalobce tvrdí rozpor rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy, když v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu není uveden ve výroku rozhodnutí přesně údaj ke splnění uložené povinnosti, neboť není uvedeno, na jaký účet má žalobce náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč uhradit. Dále žalobce tvrdí, že v odůvodnění rozhodnutí nejsou uvedeny podklady pro jeho vydání. Pokud jde o podklad Policie České republiky, podle kterého došlo k měření rychlosti vozidla za jízdy z protijedoucího vozidla, tak dle žalobce je ze záznamu o přestupku zřejmé, že policejní vozidlo jelo rychlostí 74 km/h a měřené vozidlo rychlostí 153 km/h, přičemž policista M.O. tvrdí, že při jízdě měl vozidlo stále na dohled. Dle žalobce však toto neznamená, že: „*S vozidlem byl udržován nepřetržitý vizuální kontakt od okamžiku jeho změření až do okamžiku jeho zastavení.*“ Žalobce ze skutečnosti, že vzájemná rychlost obou vozidel činila 227 km/h dovozuje, že jestliže policejní vozidlo muselo nejprve bezpečně zastavit a otočit se do protisměru, pak je tedy vyloučené, aby zmiňovaný vizuální kontakt mohl být udržen, když změřené vozidlo mezitím muselo ujet dost značnou vzdálenost. Dále namítá, že na záznamu z měření není zřejmá registrační značka vozidla dostatečně čitelným způsobem a je dle něj otázkou, zda vůbec bylo změřeno vozidlo, které je totožné s vozidlem, které bylo následně zastaveno. Dle žalobce tak jsou dány důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Dále žalobce namítá, že ke změření došlo za zatáčkou, přičemž svědek, tedy policista M.O., tvrdí, že měření bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze radaru RAMER 10 C, aniž by postup blíže specifikoval. Dle žalobce existují zásadní pochybnosti o tom, zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze. Namítá, že návod k obsluze nemohl být jako důkaz proveden, neboť ústní jednání trvalo 15 minut. Tvrzení svědka M.O. o sledování vozidla označil žalobce za nepravděpodobné, poukazuje na to, že není zřejmé, jak dlouho trvalo řidiči policejního vozidla otočení vozidla, kolika vozidlům muselo policejní vozidlo dát přednost a zda bylo použito výstražné světlo modré barvy apod. Žalobce připomněl, že již při řízení před správním orgánem I. stupně uvedl, že nebylo bezpečně prokázáno, že by byl subjektem předmětného přestupku. Zdůraznil, že vozidlo, které bylo změřeno, se od policejního vozidla vzdalovalo rychlostí 153 km/h a bylo přibližně 150 m od zatáčky, kterou není dle žalobce vidět. A právě za touto zatáčkou, na odpočívadle pro kamiony, čekal žalobce u svého nepojízdného odstaveného vozidla a do vozidla shora uvedené registrační značky, v němž byl vzápětí pronásledován, přesedl a pokračoval ihned v jízdě. Žalobce zdůraznil, že policejní vozidlo dojelo údajně měřené vozidlo až za čerpací stanici Shell, tedy cca o 3 km dále. Dovojuje z toho, že je vyloučeno, aby policejní vozidlo mělo změřené vozidlo stále na dohled. Žalobce navrhl provedení důkazu přehráním videozáznamu, z něhož je patrné, za jaký krátký okamžik dokáží mechanici v depu vyměnit kompletní obutí závodního vozu a tvrdí, že žalobce velmi spěchal, a proto je jasné, že i výměna vozidel proběhla v rozmezí několika málo sekund. Dále žalobce navrhl provedení důkazu fotografiemi, které dokumentují dohlednost z místa, kde bylo vozidlo změřeno, a trasu vozidla. Dále žalobce sporuje ztotožnění řidiče podle svědka M.O., který tvrdil, že osoba řidiče přestupce byla ztotožněna dle občanského průkazu, neboť pravdivé je toliko tvrzení, že ztotožněna byla osoba, která řídila vozidlo v době jeho zastavení. Pokud jde o důkaz záznamem přestupku jako privilegovaným důkazem, žalobce pak namítá, že tento důkaz nebyl vůbec proveden.

Dále žalobce napadá tvrzení, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatele změřena a zaznamenána, tak muselo být měření provedeno v souladu s návodem k obsluze. Žalobce napadá úhel měření, odrazy radarových paprsků od budov a předmětů v okolí apod., přičemž tvrdí, že v dané věci se vedle měřeného vozidla nacházel rozlehlý velký strom, který mohl rušivě působit na měření, neboť v příručce pro použití radaru RAMER 10 je na straně 7 uvedeno, že v anténním svazku + 10 ° od osy antény se nesmí nacházet žádné překážky, které by mohly zapříčinit rušivé reflexy vysílaného signálu. K těm patří zvláště stromy, vysoká křoviska nebo tráva (zvláště mokrá), stožáry pouličního osvětlení, dopravní značky, informační tabule apod. Rušivá reflexe se projevuje vícenásobným měřením jednoho a téhož vozidla (na snímcích je pouze část měřeného vozidla nebo je snímek bez vozidla), případně radar vynechává měření, přestože je nastavena správná citlivost měřící jednotky. Na straně 26 je pak uvedeno, že měření za jízdy pomocí radaru se neliší od měření z místa. Dle žalobce nebylo vyhodnoceno, zda měření bylo provedeno způsobem odpovídajícím návodu k obsluze, např. pokud jde právě o blízkost stromu k ose radarové hlavy.

Pokud žalovaný tvrdí, že námitka žalobce, že nebyl subjektem přestupku, je ryze účelová, pak k tomu žalobce uvádí, že má právo bránit se jakýmkoliv způsobem, který uzná za vhodné. Dále poukázal na to, že navrhl výslech druhého policisty D. T., který řídil vozidlo. Dle žalobce provedení výslechu bylo nezbytné ve smyslu ust. § 52 správního řádu, neboť se jednalo o důkaz potřebný ke zjištění stavu věci, důkaz však nebyl proveden. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 1As 44/2009-101, podle kterého je na přestupkové řízení nutno aplikovat přísnější měřítko než na správní řízení obecně, neboť se jedná o trestní obvinění ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (209/1990 Sb.). Žalobce dále shrnul, že správní orgán I. stupně neuvedl v odůvodnění veškeré úvahy, kterými

se měl řídit a nevyhodnotil jednotlivé podklady pro vydání rozhodnutí. V rozhodnutí byla uvedena pouhá rekapitulace podkladů rozhodnutí a rekapitulace právních předpisů a jednotlivých ustanovení. Konečně žalobce namítá, že v rozporu s ust. § 50 odst. 3, který ukládá správnímu orgánu povinnost zjistit všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu, žalovaný neuvedl, zda existují okolnosti ve prospěch obviněného a o které se jedná. Žalobce proto navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, přičemž uplatnil právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádrění žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný odmítl důvodnost podané žaloby a zdůraznil blanketní odvolání, které bylo žalobcem v průběhu správního řízení podáno. Ve vztahu k výsledku policisty O. pak odkázal na rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007-114, podle kterého je třeba vycházet z věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů, pokud v dané věci není prokázán zájem žalobce nějakým způsobem poškodit. Rovněž žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že registrační značka na záznamu o přestupku je špatně čitelná a poukázal na to, že podle ustálené judikatury NSS je přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti spolehlivě zadokumentován, jestliže existuje záznam o přestupku z měřicího zařízení. Kromě toho zdůraznil, že správní orgán nemá povinnost prokazovat tzv. negativní skutečnosti. Ze všech uvedených důvodů proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V replice pak žalobce ještě uvedl, že sice je pravdou, že podal blanketní odvolání, avšak chystal podrobné odůvodnění, k čemuž byl vyzván přípisem ze dne 22.6.2016. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nevyčkal posledního dne lhůty, kterou žalobci sám stanovil, a postoupil odvolání žalovanému, který rozhodl dle žalobce zlomyslně o odvolání dva dny po vypršení uvedené lhůty, bylo již zbytečné, aby žalobce doplnění odvolání předkládal. Žalobce dále uvedl, že je obecně známo, že policisté v řadě případů v rámci služební horlivosti skutkové okolnosti líčí odlišně od toho, jak probíhaly ve skutečnosti. Žalobce dále připomíná, že se může hájit prostředky, které uzná za vhodné a může svoje výpovědi v rámci procesní taktiky libovolně měnit. Důkazní břemeno je totiž vždy na správním orgánu.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal zákonnost žalovaného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž ve věci bylo rozhodnuto po jejím veřejném projednání.

Po přezkoumání zákonnosti rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se ve vztahu ke skutkovému a právnímu posouzení věci plně ztotožnil s žalovaným rozhodnutím a s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Krajský soud dále shrnuje pro rozhodnutí podstatné okolnosti a předesílá svoji právní argumentaci ve věci.

Z oznámení přestupku policie ČR, Dopravního inspektorátu Svitavy ze dne 19.2.2016 se podává, že dne 11.2.2016 v 10:15 hodin, byla naměřena žalobci jako řidiči motorového vozidla shora uvedené identifikace na rovném úseku silnice I. třídy č. 35 za odpočívadlem Pařez ve směru jízdy na Litomyšl (směr jízdy policejního vozidla) hlídkou Policie ČR ve složení prap. M. O. a prap. D. T., když prap. O. prováděl obsluhu radarového rychloměru RAMER 10C výr. č. 14/0166 umístěného ve služebním vozidle v civilním provedení, rychlost vozidla 153 km/h, po odečtení nejvyšší přípustné odchylky měření tedy rychlost 148 km/h. Následně bylo vozidlo za použití nápisu STOP ve služebním vozidle předepsaným způsobem zastaveno za křižovatkou na obec Opatov směr Moravská Třebová. Jako řidič byl dle předložených dokladů ztotožněn žalobce, který byl ve vozidle sám.

Podle úředního záznamu o podezření z přestupku ze dne 11. 2. 2016 sepsaného prap. D. T. a podepsaného rovněž prap. M. O., jel žalobce identifikovaný jako řidič uvedeného vozidla ve směru od Litomyšle na Mohelnici, přičemž byla na úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h naměřena rychlost vozidla 153 km/h; radarový rychloměr RAMER 10C obsluhoval prap. M. O.. Žalobce odmítl úřední záznam podepsat, avšak k přestupku se nijak nevyjádřil, svůj nesouhlas s přestupkovým jednáním neprojevil.

Podle záznamu o přestupku - fotografie pořízené při měření (výstup z měřícího zařízení) bylo změřeno vozidlo reg. zn. XY, tedy vozidlo žalobce, přičemž byla naměřena rychlost 153 km/h při vlastní rychlosti měřícího policejního vozidla jedoucího v protisměru 74 km/h, jednalo se o úsek s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h. Fotografie vozidla včetně znaku výrobce a registrační značky vozidla je zcela zřetelná, vozidlo je umístěno uprostřed fotografie. Vozidlo se nachází na snímku samotné, není zjevné zakřivení vozovky. Ve správním spisu je rovněž založen ověřovací list měřícího zařízení RAMER 10C s platností ověření rychloměru do 16.4.2016 a dále seznam policistů proškolených a oprávněných obsluhovat měřící zařízení RAMER 10C výr. č. 14/0166 ze dne 10.3.2015. Na tomto seznamu je uvedeno jméno policisty prap. M. O. a rovněž prap. D. T.. Dle evidenční karty řidiče má žalobce celkem čtyři záznamy v přestupcích, z čehož třikrát se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ve správním spisu je založen nosič s návodem k obsluze silničního radarového rychloměru RAMER 10C.

Oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno prostřednictvím držitele poštovní licence do vlastních rukou na adresu jeho trvalého pobytu dne 28.4.2016. Ústní jednání se konalo dne 5.5.2016, při němž byl po řádném poučení podle § 55 správního řádu o povinnosti podat úplnou a pravdivou svědeckou výpověď a o případných právních následcích porušení této povinnosti vyslechnut jako svědek prap. M. O.. Ten jednoznačně vypověděl, že k měření byl on i kolega D. T. řádně proškolen a že měření bylo provedeno ve služebním vozidle zabudovaným rychloměrem RAMER 10C, přičemž měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze použitého měřícího zařízení. Svědek rovněž vypověděl, že po změření rychlosti vozidla řidič prap. D. T. vozidlo otočil na vozovce a jeli za osobním vozidlem žalobce, které měli stále na dohled. Vozidlo žalobce bylo zastaveno za křižovatkou na Opatov ve směru na Moravskou Třebovou. Řidič byl ve vozidle sám, byl jako řidič ztotožněn na základě předložených dokladů - řidičský průkaz a občanský průkaz. K dotazu žalobce pak svědek uvedl, že měření bylo prováděno v rámci standardního dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Jiné otázky žalobce svědkovi

nepoložil. Žalobce výslovně uvedl, že k výsledku svědek nemá další skutečnosti, které by uvedl a nenavrlh doplnění dokazování (str. 5 protokolu o ústním jednání ze dne 5.5.2016). Dále žalobce doplnil, že se k věci vyjádří písemně. V písemném vyjádření ze dne 23.5.2016 žalobce uvedl: „*Odmítám však, že bylo prokázáno, že bych to byl já, kdo je subjektem projednávaného přestupku. Tuto úvahu odmítám. S ohledem na skutečnost, že k měření došlo v blízkosti pravotočivé zatačky a z protisměru, nelze mít za prokázané, že by tvrzení svědka O. „Při jízdě za tímto vozidlem jsme měli vozidlo stále na dohled“ odpovídalo skutečnosti.*“ Dále navrhl výslech druhého zasahujícího policisty prap. D. T.. Z protokolu o ústním jednání (str. 2 protokolu o ústním jednání ze dne 5.5.2016) je jednoznačné, že žalobce svým podpisem stvrdil, že se seznámil se spisovou dokumentací a že mu k tomu byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba, výslovně uvedl, že k důkazům založeným ve spisovém materiálu nemá žádných návrhů.

Následně správní orgán I. stupně bez doplnění dokazování vydal rozhodnutí ve věci, jak uvedeno shora. Dle odůvodnění rozhodnutí vzal správní orgán I. stupně skutkový stav za prokázaný výsledkem měření - fotografií z měření, ověřením platné kalibrace použitého rychloměru, listinou prokazující způsobilost obsluhy a svědeckou výpověď policisty prap. M. O.. K navrženému a neprovedenému důkazu výsledkem zasahujícího policisty prap. D. T. uvedl, že výslech druhého zasahujícího policisty by byl nadbytečný. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že záznam přestupku je privilegovaným důkazem (rozsudek NSS ze dne 24.4.2008, sp. zn. 7As 39/2007) a dále, že výslech policistů není ve věci přestupků nutností (rozsudek NSS ze dne 20.10.2011, sp. zn. 2As 121/2011).

Pokud jde o výši uložené sankce, pak správní orgán I. stupně zdůraznil preventivní funkci, když žalobci uložil pokutu na spodní hranici rozpětí zákonné sazby (5 000 Kč, když lze uložit pokutu ve výši 5 000 Kč až 10 000 Kč). Po podání blanketního odvolání žalobce, které přes řádnou výzvu podle § 37 správního řádu k doplnění do 10 dnů od doručení, když výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou prostřednictvím držitele poštovní licence dne 30.6.2016, nebylo doplněno, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu, jak již uvedeno shora, rozhodnutím žalovaného potvrzeno a odvolání zamítnuto. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí ztotožnil se skutkovým a právním hodnocením věci správním orgánem I. stupně a odkázal na rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, sp. zn. 1 As 42/2011 ve vztahu k dostatečně prokázanému skutkovému ději překročení rychlosti, je-li tento děj prokázán kalibrovaným rychloměrem ovládaným proškolenou obsluhou k měření a dále na rozsudek NSS ze dne 24.4.2008, sp. zn. 7 As 39/2007, podle kterého je záznam o přestupku (fotografie z měření) privilegovaným důkazem.

Krajský soud uzavřel, že pokud jde o prokazatelnost provedeného měření, byla ve správním řízení jednoznačně prokázána platnost kalibrace použitého měřidla v době měření, proškolení obou policistů, kteří tvořili policejní hlídku, a to jak listinným důkazem, tak výsledkem policisty prap. M. O.. Dle výpovědi policisty prap. M. O. byla změřena rychlost vozidla s výsledkem, jak uvedeno v záznamu přestupku, tj. jak uvedeno na fotografii z měření. Žalobce sám přitom do skutkového stavu takto zjištěného nevnesl žádné rozumné zcela konkrétně doložené pochybnosti o průběhu a výsledku měření. Žalobce totiž sporoval zhodnocení správních orgánů, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatele změřena a zaznamenána, pak muselo být měření provedeno v souladu s návodem k obsluze. Žalobce napadl úhel měření, odrazy radarových paprsků od budov a předmětů v okolí apod., přičemž tvrdí, že v dané věci se vedle měřeného vozidla nacházel rozlehlý velký strom, který mohl rušivě působit na měření, neboť v příručce pro použití radaru RAMER 10 je na straně 7 uvedeno, že v anténním svazku + 10 ° od osy antény se nesmí nacházet žádné překážky, které

by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy a zapříčinit tak rušivé reflexy vysílaného signálu. Z fotografie z měření je však naopak prokázáno, že se nejedná o zakřivený úsek měření ani zde není zjevná žádná překážka, jak např., křoví či strom, jak tvrdí žalobce. Krajský soud přitom zejména podtrhuje, že měření bylo provedeno radarovým rychloměrem RAMER 10C, když k měření tohoto typu rychloměru již existuje ustálená judikatura NSS, podle které existence pořízené fotografie měřícím zařízením RAMER 10C prokazuje změřenou rychlost v souladu s návodem k obsluze, viz např. rozsudek NSS ze dne 16.5.2017, č.j. 1 As 53/2017-42, (bod 22): „*Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10C: „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2016, č.j. 7 As 309/2015- 51.“). *Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je věrohodný.*“ Uvedený právní názor plně dopadá na danou věc, neboť se jednalo o provedení měření kalibrovaným měřidlem téhož typu a proškolenou obsluhou, přičemž ve správním spise je založena zcela zřetelná fotografie z měření s uvedením naměřené rychlosti měřeného vozidla se zřetelnou reg. zn. vozidla. Řádnost provedení měření byla nadto prokázána svědeckou výpovědí prap. M. O., který byl před podáním výpovědi řádně poučen podle § 55 správního řádu. Ostatně ani z žaloby ani ze správního spisu nevyplývá existence konkrétních indicií naznačujících pochybnosti o tom, že by zasahující policisté měli na výsledku zásahu jakýkoliv zájem, když vykonávali svou povinnost a ani nebylo zjištěno, že by při tomto zásahu překročili míru nezbytnou k dosažení legitimního účelu (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, čj. 4As 19/2007-114). Námitku nevěrohodnosti výpovědi svědka proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

Pokud šlo o námitku, že žalobce nebyl řidičem, který vozidlo řídil, pak krajský soud uvádí, že tuto vyhodnotil jako ryze účelovou. Předně je třeba podtrhnout, že žalobce nepopřel do záznamu o přestupku jeho spáchání, pouze odmítl záznam sepsaný na místě samém podepsat. Žalobci přitom v takovém vyjádření nesouhlasu nic nebránilo. Je sice pravdou, že se žalobce není povinen na místě samém vyjadřovat, nicméně s ohledem na to, že žalobce uplatnil svoji konkretizovanou verzi o jiné osobě řidiče, která se s ním údajně měla vyměnit na odpočívadle během několika sekund, kde žalobce čekal na vozidlo z důvodu poruchy, až v žalobě, hodnotí krajský soud tuto jeho zcela nepodloženou verzi jako účelové tvrzení s cílem vyvinut se ze spáchání přestupku. Jednání žalobce lze totiž poměřovat jednáním, které by zvolila průměrná osoba v obdobném postavení, tedy lze důvodně předpokládat, že žalobce by přímo na místě nebo nejpozději v průběhu správního řízení uplatnil svoji konkrétní verzi skutkového děje. Takové zhodnocení skutkového děje má jistou oporu rovněž v ustanovení § 4 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle kterého v oblasti soukromého práva platí: *Má se za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat.* Žalobce namísto toho až po ústním jednání ve věci, kterého se účastnil a při kterém uvedl, že se nechce vyjádřit, že tak učiní až písemně, ačkoliv svědkovi kladl otázky, uplatnil nekonkrétní tvrzení, že „*není subjektem přestupku.*“ Dále pak podal blanketní odvolání, které přes řádně doručenou výzvu ve stanovené lhůtě nedoplnil a teprve v řízení před krajským soudem v zastoupení právního zástupce uplatnil tvrzení, že vozidlo řídila v době měření jiná nekoncretizovaná osoba. K tomu krajský soud dodává, že pokud by skutečně žalobce čekal na odpočívadle na svoje vozidlo, tedy v místě mezi místem změřenou rychlosti a místem zastavení a provedení silniční kontroly vozidla, pak mu jistě nic nebránilo v tom, aby soudu

specifikoval, nechtěl-li přímo označit osobu údajně řídící vozidlo v době jeho změření, o jaké se jednalo vozidlo, které žalobce původně řídil a které mělo poruchu, a aby toto doložil (např. svědeckou výpovědí či dokladem z autoservisu). Nic takového však žalobce neprokázal, ale ani netvrdil, naopak tvrdil nanejvýš nepravděpodobné nastoupení do vozidla během několika sekund, protože spěchal. Nadto krajský soud znovu opakuje, že nemá žádný rozumný důvod považovat výpověď prap. M. O. za nevěrohodnou, naopak ji hodnotí jako věrohodnou, a to i ve vztahu k tvrzení, že policisté měli vozidlo celou dobu na dohled. Tvrzení žalobce, že toto nebylo možné s ohledem na rychlost protijedoucích vozidel a s ohledem na zatáčku není dostatečně konkrétním tvrzením, které by výpověď uvedeného policisty vyvrátilo. Na tom ničeho nemění ani před soudem provedené důkazy fotografiemi a mapovými výřezy z místa měření a trasy od měření k přibližnému místu zastavení vozidla. Ty totiž až na představu o průběhu zatáčky, nevnese do věci nic nového. Předně není známo zcela přesné místo zastavení vozidla (tedy přesná kilometráž), jakož zejména není znám ani přesný čas zastavení vozidla, neboť v záznamu přestupku je uveden čas spáchání přestupku a dále čas, kdy byl řidič poučen a vyzván k podání vysvětlení, nikoliv kdy byl zasahujícími policisty zastaven. Tedy není-li přesně známa dráha a počáteční a konečný čas jízdy vozidla, pak nelze přesně určit ani rychlost změřeného vozidla v době po jeho změření ani rychlost policejního vozidla při následování změřeného vozidla (je známa pouze jeho rychlost v době měření), tedy tímto způsobem, když navíc není známo přesné zakřivení vozovky v zatáčce, která se dle mapového výřezu jeví jako podlouhlá a táhlá, nelze prolomit věrohodnost výpovědi prap. M. O., totiž že policisté jeli takovou rychlostí, která jim umožnila mít vozidlo stále na dohled i při průjezdu zatáčkou. Naopak to, že žalobce byl řidičem změřeného vozidla, jednoznačně vyplývá z úředního záznamu, kde je žalobce jako podezřelý z přestupku identifikován jako řidič změřeného vozidla. Pochybnosti o tom, že se jednalo o totéž vozidlo a téhož řidiče v době spáchání přestupku nejsou důvodné. Pro úplnost krajský soud dodává, že i kdyby býval žalobce vyvrátil tvrzení svědka M. O. o tom, že měli policisté vozidlo stále na dohled, což se mu však nepodařilo, nebyla by tím s ohledem na průběh skutkového děje a na nekonkrétní a nanejvýš nepravděpodobné tvrzení žalobce o nezvykle rychlé výměně vozidla na odpočívadle během několika sekund, s nímž „přišel“ až v žalobě, vyvrácena ta okolnost, že žalobce je řidičem, který spáchal přestupek.

K použitelnosti úředního záznamu a k nadbytečnosti výsledku policistů ve věci přestupků překročením nejvyšší dovolené rychlosti krajský soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 20.6.2017, č.j. III. ÚS 1319/2017 (bod 9): „*Ústavnímu soudu nezbyvá, než přisvědčit Nejvyššímu správnímu soudu, že k odsouzení za přestupek není nezbytně nutný výsledek policistů provádějících měření, neexistují-li objektivní pochybnosti o jeho správnosti. Ostatně ani v trestním řízení, na jehož standardy stěžovatel upozorňuje, není úplně obvyklé, aby soud vyslýchal policisty provádějící kupříkladu ohledání místa činu či srovnání genetických nebo balistických vzorků. Takový výsledek je naopak spíše výjimkou v situaci, kdy úřední listiny obsahují nějaké nedostatky nebo rozpory s dalšími důkazy. U méně závažné přestupkové agendy tak není takový postup rovněž nutný. Úřední záznamy totiž mimo jiné nahrazují výpovědi policistů, kteří by již, zcela pochopitelně, nemuseli být schopni jednotlivé dopravní přestupky kupř. s odstupem jednoho roku identifikovat a vzájemně od sebe odlišit.*“ V dané věci přitom byl proveden výsledek policisty, který prováděl měření, a jeho výpovědí bylo jednoznačně prokázáno spáchání přestupku žalobcem. O účelovosti a nevěrohodnosti žalobcova tvrzení o tom, že neřídil vozidlo v době spáchání přestupku, vypovídá rovněž ponechání jeho odvolání v blanketní podobě, ač byl řádně vyzván k doplnění. Tvrzení žalobce o tom, že hodlal odvolání doplnit, avšak žalovaný záměrně rychle rozhodl, je zcela irrelevantní, neboť žalobce měl dostatečnou lhůtu 10 dní k doplnění odvolání, případně mohl požádat o její prodloužení, to však neučinil, přičemž žalovaný rozhodl až po

uplynutí lhůty k doplnění odvolání. Krajský soud nadto odkazuje na přílehavost závěrů přijatých v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71: „*Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.*“ V této věci přitom bylo jednoznačně výstupem z měření prokázáno překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidla a dále úředním záznamem a věrohodnou svědeckou výpovědí pap. M. O. prokázáno, že žalobce byl řidičem, který řídil změřené vozidlo v době spáchání přestupku. Krajský soud proto nevyhověl jeho důkaznímu návrhu provést důkaz přehráním videozáznamu přezutí závodního vozu na závodním okruhu, kterým mělo být prokázáno, že žalobce mohl rychle, tedy tak, že to policisté v policejním vozidle nezaznamenali, nastoupit do vozidla a pokračovat v jízdě. Krajský soud vyhodnotil navržený důkazní prostředek jako zcela irelevantní ve věci.

Za daného skutkového stavu věci má krajský soud za to, že správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť splnily povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, když výsledek měření vzaly za privilegovaný důkaz rozhodný pro zjištění skutečné rychlosti měřeného vozidla a ve vztahu k osobě přestupce vycházely z úředního záznamu a z výpovědi zasahujícího policisty, jehož věrohodnost jako svědka nebyla důvodně zpochybněna.

Pokud se jedná o ostatní žalobní námitky, pak k námitce, že nebyly řádně provedeny důkazy při ústním jednání, krajský soud uvádí, že provedení důkazů vyplývá z protokolu o ústním jednání, žalobce podepsal, že měl dostatek času se s „*důkazy*“ seznámit. Lze připustit, že by byla na místě vhodnější formulace obsahující přímo uvedení toho, že důkazy byly provedeny. V dané věci krajský soud o provedeném dokazování při ústním jednání nepochybuje, jedná se pouze o nikoliv zcela výstižnou formulaci zachycení provedení dokazování do protokolu o ústním jednání. K námitce nepřezkoumatelnosti a absence řádného odůvodnění žalovaného rozhodnutí krajský soud uvádí, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu tvoří spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, proto na něj je nutno tak nahlížet při jeho hodnocení. Rozhodnutí žalovaného přitom splňuje veškeré obsahové náležitosti podle § 68 správního řádu, a jak vyplynulo z odůvodnění tohoto rozsudku, i skutkové a právní závěry z podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaného jsou zcela zjevné, proto také bylo možné rozhodnutí přezkoumat. Pokud žalobce napadá, že správní orgán I. stupně neuvedl číslo bankovního spojení pro uložení peněžitou povinnost, pak se jedná o takovou marginální záležitost, která nemůže mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Pokud se správní orgán I. stupně dotazoval žalobce na znalost pravidel silničního provozu, je třeba dát za pravdu žalobci v tom, že se nejedná o okolnost vypovídající o skutkovém ději, avšak rovněž ne o postup, který by zakládal nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Jestliže se správní orgán I. stupně nedopustil vady řízení při dokazování při ústním jednání, jak uvedeno shora, pak žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když podle § 90 odst. 5 odvolání zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Závěr:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení při jednání soudu vzdal.

P o u č e n í :**Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. července 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová